

תאריך: 04/08/14

בית המשפט הצבאי ביהודה

תיק מס': 5483/14

בפני כבוד השופטת רס"ן סיגל טורג'מן**התביעה הצבאית**

(באמצעות ב"כ סא"ל מוריס הירש וסגן דביר ויזל)

נגד

הנאשם: עבד אלכרים סעדי אחמד קוואסמה ת.ז. XXXXXXXX / שב"ס - נוכח

(באמצעות ב"כ עו"ד פאדי קוואסמה - נוכח)

חקיקה שאוזכרה:

[צו בדבר הוראות ביטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), תש"ע-2009: סע' 230\(ב\), 233\(ב\), 245, 333](#)[צו בדבר הכנסת כספים לאזור \(יהודה והשומרון\) \(מס' 973\), תשמ"ב-1982: סע' 3, 7](#)**ה ח ל ט ה**

הנאשם, עבד אלכרים סעדי אחמד קוואסמה, נעצר לראשונה ביום 22/06/14. מאז הוארך מעצרו מעת לעת עד שהושלמה החקירה. ביום 28/07/14 הוגש כתב האישום בעניינו ויחד עמו ביקשה התביעה, כי בית המשפט יורה על המשך מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים.

הדיון בבקשה נערך בפניי ביום 27/07/14. עם סיום הדיון ביקשו הצדדים להשלים את הליכי המשא ומתן ביניהם ולקצוב את מעצרו של הנאשם למשך שלושה ימים. משהודיעו למחרת היום שלא הגיעו להסכמה, ביקשו שבית המשפט יכריע בבקשת התביעה. לצורך קבלת ההחלטה ובחינת אחת מטענות הסנגור, התבקשה התביעה להעביר עד ליום 30/07/14 את החומר המודיעיני שעמד בבסיס ההחלטה לעצור את הנאשם במעצר מנהלי בשנת 2008. ביום 29/07/14 נערך דיון בבקשה להארכת המעצר של הנאשם, אליו התייצב הפרקליט שהביע את התנגדות התביעה להעביר את החומר האמור והסתייגותו, שאם זה יועבר לעיון בית המשפט יש להציג את מכלול החומר המודיעיני הקיים בעניינו של הנאשם.

כתב האישום והבקשה

כתב האישום מייחס לנאשם ארבע עבירות: האחת, עבירה שעניינה **מתן מקלט**, לפי **סעיפים 245 ו-333 לצו בדבר הוראות ביטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009** (להלן: **הצו**); השנייה, עניינה **החזקת נשק**, לפי **סעיף 230(ב) לצו**; השלישית, עניינה **סחר בצידו**

מלחמתי, עבירה לפי **סעיף 233(ב) לצו**; הרביעית, עניינה **הכנסת כספי אויב לאזור**, לפי **סעיפים 3 ו-7 לצו בדבר הכנסת כספים לאזור** (יהודה והשומרון) (מס' 973), התשמ"ב-1982.

לפי כתב האישום, בשנת 2008 פנה אל הנאשם ע"א קאדר אבו עישה, שהיה מבוקש אותה עת על ידי כוחות הביטחון, בבקשה לסיוע במציאת דירת מסתור וזה הפנה אותו אל בית נטוש בקרבת מקום מגוריו. שבוע לאחר מכן, פנה אותו אדם אל הנאשם וביקש ממנו להסתיר עבורו נשק מסוג קלציניקוב ומיכל בנפח 15 ליטרים, שהכיל חומר להכנת חומר נפץ. הנאשם הסכים והסתירם בביתו למשך חודש, עד אשר העבירם לאחר.

בנוסף, בשנת 2011 במהלך תקופת שהייתו בכלא קיבל הנאשם כספי פיצויים בסך 6,000 דולר מגורמי חמאס ברצועת עזה באמצעות דודו המתגורר בירדן ואמו שנסעה לאוספס עבורו.

טענות הצדדים

הסנגור לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמות המיוחסות לנאשם ומיקד טענותיו באשר לעילות המעצר. הוא גרס, כי ביחס לקבלת כספי פיצויים לצורך שימוש עצמי אין עילה להמשך מעצר, כפי שנקבע בפסיקת בית המשפט הצבאי לערעורים. ביחס לסיוע למציאת מקום מסתור אין המדובר בעבירה של מתן מקלט, כאשר אותו מבוקש לא הסתייע בסופו של יום בעצת הנאשם.

עוד טען, כי נגד הנאשם הוגש בשנת 2008 כתב אישום, שייחס לו עבירה דומה שעניינה מתן מקלט בגין כך שסייע למבוקש בשתי הזדמנויות בהסדרת דירת מסתור ובארגון פגישה עם אחיו. ביחס לתיק זה **בע"מ 5325/08** שוחרר אז הנאשם על ידי בית המשפט לערעורים ממעצר פלילי. מכך ביקש הסנגור ללמוד שהעבירה של מתן מקלט כשלעצמה במאפייניה הדומים לעבירה הנוכחית איננה מצדיקה המשך מעצר.

מיד לאחר ששוחרר ממעצר כמתואר, ציין הסנגור, נעצר הנאשם במעצר מנהלי, כך שסך הכל היה עצור משך 28 חודשים במהלך אותה תקופה. הסנגור גרס, כי יתכן שאותו מעצר מנהלי התייחס לחשדות נשוא התיק הנוכחי, כיוון שצוין בדיוני הביקורת על אותו מעצר מנהלי, שדובר אז ב"פעילות תומכת טרור בעלת זיקה לפעילות צבאית במסגרת ארגון החמאס".

הסנגור הסביר, כי פרטי האישום השני והשלישי גולמו למעשה בתוך סעיפיו הקטנים של פרט האישום הראשון ועניינם בהחזקת האמל"ח עבור אותו מבוקש, אשר בסופו של יום הסגירם לידי הרשות הפלשתינית.

טען הסנגור, מעבר לעבירה של מתן מקלט, שלעמדתו מתייחסת רק להחזקת האמל"ח בשנת 2008, אין למעשה כל אינדיקציה שהנאשם ביצע עבירה נוספת, כך שנוכח חלוף פרק הזמן של שש שנים מאז ביצוע העבירות במהלך שנת 2008 נוצרה נשנות, המשפיעה על המסוכנות בעניינו של הנאשם.

התביעה לעומת זאת, סברה, שקמות במקרה שלפנינו עילות למעצרו של הנאשם.

חומר הראיות מבסס את יסודות העבירה של מתן מקלט – הנאשם היה מודע לכך שהפונה אליו היה מבוקש ועברו הקודם משנת 2003 ומשנת 2008 היה בגין עבירה דומה. חומרה נוספה למקרה שלפנינו כשהנאשם אף סייע בהסתרת האמל"ח עבור המבוקש.

התובע הדגיש את העבירות הנוספות המופיעות בכתב האישום ואת עברו הקודם של הנאשם כמקיימים עילות של מסוכנות וחשש להימלטות מאימת הדין. התובע הדגיש, כי העובדה שהנאשם

הסתיר מגורמי החקירה את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום במהלך חקירתו בשנת 2008 מלמדת על תחכום, כמו גם קבלת הכספים בהמשך.

כאמור, בסיום הדיון ביקשו הצדדים להשלים את המשא ומתן ביניהם ומעצרו של הנאשם נקצב. לאחר שלא הגיעו להסכמות, ביקשתי לקבל את חומר הראיות המודיעיני כדי לבחון את טענת ההגנה בנוגע למעצר הנאשם בשנת 2008 והחפיפה של החשדות דאז עם האישומים המיוחסים לנאשם בכתב האישום הנוכחי.

פרקליט איו"ש התייצב לדיון בהארכת המעצר בעניינו של הנאשם וגרס, כי *"התביעה לא ירדה לסוף דעתו של בית המשפט"*, כיוון שלעמדת התביעה הצגת חומר חסוי במהלך דיון מעצר עד תום ההליכים נעשית רק בנסיבות מיוחדות לבקשת התביעה כדי ללמד על מסוכנותו של אדם (כך הפנה ל**בש"פ 6552/05 עבידאת נ' מ"י** (תק-על 2005(3), 2120); **בש"פ 5561/12 מ"י נ' שירזי** (תק-על 2012(3), 4255)). הוא הדגיש, שהתביעה איננה רואה מקור סמכות לדרישה להעביר את החומר ובכל זאת, ניסה להגיע להסכמה עם הסנגור, לפיה אם יועבר החומר הנוגע למעצר המנהלי משנת 2008, אזי יוצג בפני בית המשפט מכלול החומר המודיעיני הקיים בעניינו של הנאשם, כולל *"מידעים מודיעינים שיש בהם כדי להשליך על העבירות המצויות בכתב האישום"*.

לגישת הפרקליט, שונה המסוכנות הנבחנת בעת הוצאת צו המעצר המנהלי בשנת 2008, הצופה פני עתיד ומחייבת טעמים החלטיים של בטחון האזור, אל מול המסוכנות, שאמורה להיבחן כעת על פי חומר הראיות ועל פי העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום. כך סיכם הפרקליט את עמדת התביעה - *"אם בשנת 2008 הבסיס כולו למעצר המנהלי היה אותו מידע שהיום עומד בבסיס כתב האישום וכעת החומר הופך להיות חומר גלוי, המאפשר הגשת כתב אישום פלילי, אין לכך רלוונטיות לכך שהנאשם הוחזק אותה שעה במעצר מנהלי במשך 28 חודשים בגין אותם חשדות. המצב הזה אינו מחייב בדיקה של החומר החסוי"*.

הפרקליט הסביר, כי בחינת החומר המודיעיני על ידי בית המשפט ומתן מענה לשאלת הסנגור, בין אם המענה מתייחס לכל החומר המודיעיני בעניינו ובין אם לחלקו, עלולים לחשוף כעת את ההגנה לחומר שלא היתה חשופה לו בשלב המעצר המנהלי ושגם כעת אין הצדקה לחשיפתו. הפרקליט הצהיר, כי התביעה בדקה את החומר המודיעיני, אך אין באפשרותה להשיב לטענות הסנגור לגביו, אף לא בצורה כללית שלא תוביל לחשיפת מידע או מקורות.

הפרקליט הדגיש שוב את החומרה הרבה הנשקפת ממעשיו של הנאשם, המיוחסים לו בכתב האישום. הפרקליט הדגיש, כי במשך כשנתיים היה הנאשם עצור ולכן אין מקום למנות את פרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות המיוחסות לו משנת 2008, ודאי כאשר בשנת 2011 קיבל לידיו כספים מגורמי חמאס. לעמדת התביעה, קבלת הכספים אפילו לצרכים אישיים מצדיקה מעצר, בהתאם לפסיקת בית המשפט הצבאי לערעורים, כאשר זו נעשתה על ידי ארגון החמאס לצורך שמירת הזיקה של הנאשם לארגון, כאשר הנאשם כלל לא הורשע אותה תקופה בעבירות הקושרות אותו לארגון. הפרקליט ביקש ללמוד מקבלת הכספים תוך כדי המעצר על המסוכנות של הנאשם. הפרקליט הדגיש, כי מדובר במי שעומד לדין בשלישית, כאשר לא ניתן לנטרל את העבירות הנוספות ולבחון רק את החזקת האמל"ח עבור אחר כעבירה העומדת בפני עצמה.

כך לבסוף ביקש הפרקליט, *"התביעה מבקשת שלא להגיש את החומר החסוי, אך בהינתן הגשה של אותו חומר, ובכפוף להסכמת הסנגור, בשל הנסיבות המיוחדות של תיק זה, תבקש התביעה כי החומר הזה לא ישמש אך לבחינה של [טענות] הנאשם בכדי להביא לשחרורו אלא שבחינתו תשמש במלוא מובן המילה גם לרעתו"*.

הסנגור לעומת זאת, לא ביקש מבית המשפט לבחון את החומר המודיעיני וסמך על שקול דעתו של בית המשפט, אם יבקש לעשות כן. לעמדתו, די בהגדרת העבירה שיוחסה לנאשם בהליכי הביקורת השיפוטית על המעצר המנהלי, כדי להבין שדובר בחשדות דומים. יתרה מכך, לגישתו

שהייה במעצר למשך תקופה ארוכה, כשלא משנה כלל הסיבה, מקהה מן המסוכנות. אפילו היה חומר מודיעיני רלוונטי, שהקים מסוכנות בעניינו של הנאשם והצדיק את מעצרו המנהלי, בחלוף תקופה, במהלך שנת 2011, פחתה אותה מסוכנות כך שהוחלט על שחרורו. על כן, התגבשות הראיות הפליליות כעת איננו משנה מאותה מסוכנות שפחתה בינתיים ואיננו יוצר מסוכנות חדשה המצדיקה מעצר.

על כל מקרה, הביע הסנגור את התנגדותו הנחרצת להצעת התביעה, שאם יוצג החומר המודיעיני משנת 2008 אזי יוצג כל החומר הקיים בעניינו של הנאשם, כיוון שאין באפשרותו לבחון חומר זה ולהתמודד כנגדו.

דיון

שמעתי בקשב רב את טענות הצדדים בפניי. אכן, ניסוח כתב האישום מייחס לנאשם ארבעה פרטי אישום, אבל בפועל המדובר בשני אירועים נפרדים בלבד: האחד, קשריו של הנאשם עם אותו אבו עישה למציאת דירת מסתור והסתרת קלצניקוב וחומר המשמש להכנת פצצות עבורו; השני, קבלת הכספים בתמורה למעצרו. אילו היה מדובר באירועים הסמוכים למועד הגשת כתב האישום, דומה כי לא היתה מחלוקת בין הצדדים בדבר המסוכנות הנלמדת מן הנאשם ובדבר הצורך במעצרו עד לתום ההליכים.

בעניין זה, לא מצאתי שיש ממש בטענות הסנגור בנוגע לכך שאותו מבוקש לא עשה שימוש בעצת הנאשם ביחס לדירת המסתור ושכלי הנשק והנוזל להכנת פצצות הוסגרו בהמשך לידי הרשות הפלשתינית. הנאשם השלים את העבירות שיוחסו לו מבחינתו ובכך התגבשה למעשה המסוכנות הנשקפת ממנו, למרות שלעניין העונש ודאי שיש משמעות לטענות אלה.

המחלוקת בין הצדדים ניטשה בעקבות חלוף הזמן מאז מועד ביצוע העבירות ועד שהתגבשו ראיות העומדות ברף הפלילי הנדרש לצורך הגשת כתב אישום, כמו גם מעצרו של הנאשם, בין היתר במעצר מנהלי, משך תקופה של 28 חודשים סמוך לתקופת ביצוע החלק העיקרי של העבירות. **עד כמה חלוף פרק זמן של שש שנים מאז מועד ביצוע העבירות, כשבחלק משמעותי מן התקופה היה הנאשם מצוי במעצר, בעלת השפעה על מסוכנותו? ומה השפעת ההחלטה על מעצרו המנהלי סמוך לתקופת העבירות על בחינת המסוכנות הנוכחית?**

בע"מ 4403/08 **סלימאן חליל נ' התוב"ץ** נעתר נשיא בית המשפט לערעורים (בתוארו אז כמשנה לנשיא) לבקשת ההגנה לבחון את החומר המודיעיני, שעמד בבסיס ההחלטה להורות על מעצרו המנהלי של העורר בשנת 2006, ומצא, כי לא רק שחלק נכבד מעילות המעצר קשורות למתואר בכתב האישום, אלא שישנו אזכור אף להפללות עליהן נסמכת התביעה בכתב האישום משנת 2008. לאור זאת, קבע –

”במצב דברים זה, גם אם מטרותיו של המעצר המנהלי שונות מאלה של המעצר הפלילי, אין ספק כי יש לשקול את תקופת המעצר הארוכה בין יתר השיקולים הרלוונטיים לקביעת מסוכנותו של העורר ואף באשר לעונש לו הוא צפוי אם יורשע.”

גם במקרה שלפנינו, מצאתי שיש מקום לבחון את המידע המודיעיני שעמד בבסיס ההחלטה למעצרו המנהלי של הנאשם, כדי לברר שמא שהה הנאשם במעצר בגין אותן חשדות, באופן המשפיע על המסוכנות הנשקפת ממנו כעת ומלמד על שיהוי שחל בעניינו מבחינת האופן שבו התייחסו גורמי החקירה לחומר שהיה קיים בעניינו.

התביעה, כאמור, התנגדה בכל תוקף לבדיקה זו מן הטעמים הרבים שפורטו על ידי הפרקליט. ההגנה, לעומת זאת, לא ביקשה לבדוק את החומר והסתפקה בתיאור הדברים שהופיע בדיוני בית

המשפט, שביקר את ההחלטה על מעצרו המנהלי, לפיה החומר החסוי מלמד על מעורבות ב"פעילות תומכת טרור בעלת זיקה לפעילות צבאית במסגרת ארגון החמאס".

עיינתי בהחלטות מדיוני המעצר המנהלי בעניינו של הנאשם וכן בחומר הראיות, העומד בבסיס הגשת כתב האישום הנוכחי. תיק החקירה, כולל את אמרותיו של הנאשם בחקירתו הקודמת משנת 2008. באמרתו מיום 9/11/08 סיפר הנאשם, כי עבד אותה תקופה בצריפת זהב ונשאל באלו חומרים נעשה שימוש בעבודתו. הוא ענה, שהשתמש בשלושה סוגי חומרים, ביניהם "נייטריק". בהמשך לכך נשאל, אם התבקש ממנו חומר זה, נשאל עליו או שמכרו למישהו והשיב בשלילה (ע"1, ש'13-21). בחקירה הנוכחית, באמרה יום 7/07/14, מסר הנאשם, כי בשנת 2008, לפני האירוע בגינו נשפט אותה שנה, פנה אליו ע"א קאדר ולאחר שהציע לו מקום מגורים שלא התאים לצרכיו, ביקש ממנו לשמור אצלו קלציניקוב ומיכל בגודל 15 ליטר בערך מהחומר "אל נטריק", שמשמשים בו לייצור פצצות. לבקשתו, הכמינס באדמה ליד הבית. לאחר שע"א קאדר נעצר, פנה אליו אחמד אל עיוי וביקש מקום לישון, כפי שתואר בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם בשנת 2008, אז מסר לידי הנאשם את פרטי האמל"ח, שהופקדו בידי ע"א קאדר. בסופו של דבר אחמד אל עיוי הסגיר לידי הרשות.

הפרקליט הלין על כך שאי חשיפת המידע, הנוגע לפרטי האישום הראשון עד השלישי בכתב האישום הנוכחי על ידי הנאשם בשנת 2008, מנע מגורמי החקירה לחקור מידע זה באותה תקופה, על כן לטענתו אין לנאשם אלא להלין על עצמו על כך שחל שיהוי בעניינו. אלא שתיאור החשדות בעניינו של הנאשם במהלך דיוני המעצר המנהלי בצירוף ההתייחסות לחומר "נייטריק" ("نيتريك") בתוך אמרותיו של הנאשם, מעלים חשש כבד, שאכן אותו מידע עמד בבסיס המעצר המנהלי בעניינו של הנאשם בשנת 2008 ובבסיס כתב האישום שהוגש נגדו כעת. התנגדות התביעה להציג מידע זה בפני בית המשפט מנעה את האפשרות לבחון טענה זו כדי לברר עד תומה את טענת ההגנה בעניין, כפי שנעשה בעניינו האמור של חליל, ולטעמי אף חיזקה את טענות ההגנה בעניין זה.

קיומו של המידע בידי רשויות החקירה כבר בשנת 2008, בין אם עמד לבדו ובין בצוותא עם מידע נוסף, מלמד על כך שרשויות החקירה לא הצליחו לגבש ראיות ברמה הפלילית הנדרשת להגשת כתב אישום, אך שהות הנאשם במעצר בגין אותם חשדות למשך למעלה משנתיים ימים מיצתה את המסוכנות שנסקפה ממנו נכון לאותה עת. לעמדתי, גיבוש חומר הראיות בעניינו של נאשם לרמה הנדרשת לצורך ההליך הפלילי איננה משנה את רמת המסוכנות הנשקפת ממנו. אם התמצתה המסוכנות בחלוף תקופה של למעלה משנתיים ימים, אין בגיבוש הראיות לראיות ברמה משמעותית יותר, המספיקה לצורך הגשת כתב אישום, כדי לחזק את המסוכנות שקהתה בינתיים. זאת, מבלי להידרש לשאלה, אם המדובר בסכנה מסוג שונה בשלב המעצר המנהלי לעומת שלב המעצר עד לתום ההליכים.

מעבר לנדרש אעיר, כי לא מצאתי הצדקה לעתירת התביעה, שבחינת החומר המודיעיני הנוגע להחלטה על מעצרו המנהלי של הנאשם בשנת 2008 תיכרך בבחינת כלל החומר המודיעיני בעניינו, כולל חומר נוסף, המחזק את המסוכנות הנוכחית של הנאשם ועשוי לשמש להצהרתה אף לרעתו. ככל שיש בחומר מודיעיני שכזה כדי ללמד על מסוכנות עדכנית בעניינו של הנאשם, שמורה הדרך בפני המפקד הצבאי להורות על מעצרו המנהלי של הנאשם.

נוכח עמדת התביעה וכיוון שההגנה לא ביקשה שבית המשפט יבחן את חומר הראיות המודיעיני, החלטתי שאף ללא חומר זה, אוכל לבחון את עניינו של הנאשם.

לאחרונה, נדון בפני בית המשפט לערעורים בתיק ע"מ 2258/14 עניינו של **וסאם קואסמה**. שם סייע המערער בשנת 2008 למבוקש בשם שיהאב נתשה בבניית חדר תת-קרקעי ולאחר שזה נהרג השלים את העבודה עבור פעיל טרור אחר ששמו ואאל ביטאר. בגין מעשיו עם האחרון נעצר בידי

הרשות הפלשתינית למשך 30 חודש ולאחר מכן נעצר על ידי ישראל ונשפט למשך 14 חודשי מאסר. בחקירתו החדשה בשנת 2014 הודה בעבירות נוספות, שביצע במהלך אותה תקופה – בחפירת חדר תת-קרקעי עבור אותו נתשה בצוותא עם אחרים ששכר; להסכמתו להצעה של נתשה להצטרף לחוליה חבלנית, שמטרותיה היו רצח וחטיפה של ישראלים, כשהחלל שחפרו יועד גם לשמש כבסיס ליציאה לפעילות של החוליה ולהסתרת חטופים ואף התאמן עם חבריו בירי כהכנה לאותה פעילות החבלנית; וכן החזקה של חומר נפץ ומספר רב של כדורי M-16 באותה תקופה. באותו מקרה סקר כבוד השופט סא"ל עצמון את התקדימים שהגישה התביעה כדי להצדיק את מעצרו של העורר, אך מצא שעניינו שונה. העורר הורשע בשנת 2006 ובשנת 2011 הורשע בגין שירות שביצע בשנת 2008 עבור חוליית טרור של החמאס. באותו מקרה, מצא כבוד השופט, שבמהלך שש השנים שחלפו מאז ביצוע המעשים נשוא כתב האישום בשנת 2008, שהה העורר כמעט 4 שנים במעצר ברשות הפלסטינית וכן במעצר ובמאסר בישראל. מזה כשנתיים היה משוחרר והתגורר באזור, כשלא הוצגו ראיות לכך שעבר עבירה כלשהי במהלך תקופה זו. מכאן למד כבוד השופט, שפחת הסיכון הנובע ממנו. לכך הוסיף, כי הישיבה בכלא הישראלי במשך למעלה משנה ועונשי המאסר המותנה התלויים ועומדים כנגדו (36 חודשי מאסר מותנים לתקופה של 5 שנים) אמורים להוות גורם מרתיע המפחית עוד יותר את הסיכון הנשקף ממנו. חרף עברו הפלילי של העורר, סיכם כבוד השופט סא"ל עצמון, כי –

"לאור העובדה שחלפו 6 שנים מאז ביצוע העבירות, לאור המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו, ובהעדר ראיות לכך שבשנתיים האחרונות – מאז שוחרר ממאסר – ביצע עבירות ביטחוניות, אפשר להניח לטובת העורר כי הסיכון ממנו פחת, עד לרמה המאפשרת להסתפק בחלופת מעצר. לא נטען [כי] העורר צפוי לעונש חמור במיוחד, או כי קיים סיכון גבוה להימלטות העורר מן הדין."

אשר על כן, מצא כבוד השופט סא"ל עצמון לשחרר את העורר בתנאים. מצאתי שעניינו של הנאשם שלפניי דומה לאותו מקרה.

העבירות נשוא כתב האישום הנוכחי בעניינו של הנאשם נלמדו מהודאותיו של הנאשם עצמו במהלך חקירה אחרת. נטילת האחריות של הנאשם על מעשים אלה, אפילו חלף זמן רב מאז ביצועם ואפילו בחר שלא להודות בהם במהלך החקירה הקודמת בשנת 2008, מקהה במידה רבה מן המסוכנות הנשקפת ממנו. אדרבא, יש בה משום שיתוף פעולה של הנאשם עם גורמי החקירה, המקהה גם מן החשש להימלטות מן הדין, לאחר שהנאשם מיזמתו "התנקה" מן העבירות הישנות ואין זה משנה המניע להחלטתו לעשות כן דווקא בשלב זה.

מבלי להכריע בגין מה שהה הנאשם במעצר מנהלי במהלך שנת 2008, יוצא, כי במשך 28 חודשים שהה במעצר עד אשר פחתה המסוכנות הנשקפת ממנו והוא שוחרר. המסוכנות לא נועדה לגלם את חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, אלא אך להרחיקו מן הציבור על רקע החשש שמא ישוב ויבצע את העבירות המיוחסות לו.

ודוק: בעת ביצוע העבירות נשוא כתב האישום לא היתה תלויה ועומדת מעל ראשו של הנאשם ההרשעה משנת 2008 ואף לא עונש מותנה בגין אותה הרשעה. העבר הקודם משנת 2003, שהוא הרלוונטי לאותה עת, לא שימש כעילה למעצרו בשנת 2008 מטעמי מסוכנות או הימלטות מאימת הדין, כשהחליט בית המשפט לערעורים על שחרורו ממעצר (ע"מ 5325/08 [עבד קוואסמה נ' התוב"ץ](#)).

התביעה הפנתה אל העבירה הנוספת של קבלת הכספים על ידי הנאשם בשנת 2011 וטענה כי קבלתם בשנת 2011 קוטעת את רצף הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות העיקריות, אך הדגישה גם את חומרתה, כיוון שהנאשם קיבל את הכספים שעה ששהה במעצר מנהלי, מבלי שהורשע בעבירה הקושרת אותו אל ארגון החמאס, באופן המלמד על קשר של הנאשם עם ארגון החמאס.

[בע"מ 1487/14 התוב"ץ נ' מחמד אלשנטי](#) שב וסיכם כבוד נשיא בית המשפט הצבאי לערעורים את המבחנים הנוהגים לבחינת עילת המסוכנות של המקבל כספים מארגוני טרור. ההלכה המרכזית בעניין זה קובעת, כי יש חשיבות עליונה להשרשת התשתית הכלכלית העומדת מאחורי ארגוני הטרור ([ע"מ 3197/06 עוואנמה נ' התוב"ץ](#)).

"תחילה, ההלכה הבחינה בין כספים המתקבלים לצרכים אישיים לבין כספים 'ארגוניים' (ראו [ע"מ 2988/07 השלמון נ' התוב"ץ לעומת ע"מ 3040/07 התוב"ץ נ' נתשה](#), ובהמשך [ע"מ 2515/10 נתשה נ' התוב"ץ](#)). הלכה זו התקבעה על אף סייגים מסוימים (ראו [ע"מ 1318+1319/12 התוב"ץ נ' אבו אל רוב לעומת הערת ביהמ"ש בע"מ 2468/11 התוב"ץ נ' נתשה](#), וכן [ע"מ 1466/12 התוב"ץ נ' אבו סעדה בה נקבע כי קבלת סכום גדול עשויה ללמד על מסוכנות](#)).

בהמשך, חודדה ההלכה ונקבע כי את מידת הסיכון יש ללמוד: *'מהתלות, המחויבות וההזדהות של מקבל הכסף עם ארגון הטרור שנתן לו אותו, שכן, תלות זו היא שעשויה לגרום למקבל הכסף לפעול עבור הארגון האסור'* ([ע"מ 1389/14 ג'ראר נ' התוב"ץ](#) ואף [ע"מ 2279/13 חדאידה נ' התוב"ץ](#)).

באופן דומה, לטעמי את שאלת הסיכון יש ללמוד על פי התרומה לארגון, העכשווית או העתידית, העשויה לצמוח מקבלת הכספים על ידי הנאשם. כך, כאשר הנאשם משמש צינור להעברת הכספים עבור הארגון, צומחת תועלת רבה לארגון מהמעשה ומכאן נובעת גם המסוכנות האישית של מי שתרום להפצת כספי טרור. בהתאם, יש וקבלת סכום משמעותי, גם אם לא קיימות ראיות להעברתו, תבסס חזקה כי זה חורג משימוש האישי של מקבל הכספים ויוצר פוטנציאל תרומה לארגון באמצעות הפצתו.

זאת ועוד, ייתכנו מצבים בהם קבלת כספים תלמד על רצון להרחיב את שורות הפעילים בארגון או להביא את מקבל הכספים לביצוע שירות עבור הארגון. מסקנה זו עשויה לנבוע מקבלה מתמשכת של סכומי כסף או מפעילות נלווית של מקבל הכספים. אלה עשויים גם כן לבסס פוטנציאל תרומה לארגון, אשר יצדיק מעצר עד תום ההליכים.

זוהי, על כן, ההלכה היום וסבורני כי מבחן "המחויבות" שנקבע בעבר ובאופן אחר מבחן "התרומה לארגון" אותו פירטתי כעת, הינם אכן האספקלריה לפיה יש לבחון את מידת הסיכון הטמונה בקבלת כספים מהתאחדות בלתי מותרת."

באותו מקרה אושר שחרורו של מי שפנה לקבל כספים מאגודת "אל נור" השייכת לחמאס בגין עונש מאסר אותו ריצה וקיבל לידיו סכום של 12,000 ₪.

נוכח המחלוקת בין הצדדים בעניין המבחנים הנוהגים בעניין זה, הובא סיכום ההלכה במלואה. בענייננו, קיבל הנאשם את הכספים לצורך שימוש האישי בגין תקופת המעצר ששהה בכלא. הוא פנה אל גורם במתקן הכליאה והעביר לו את פרטיו, אך בפועל אמו ודודו פעלו לקבלת הכספים

עבורו והוא קיבל לבסוף סכום חד פעמי של 6,000 דולר בלבד. לא מצאתי ששונה עניינו של הנאשם שלפנינו מעניינם של נאשמים אחרים, המקבילים כספים מארגון החמאס עבור תקופת שהייתם במאסר בגין פעילות או חברות בארגון לצרכיהם האישיים.

לבסוף, התלבטתי, אם מצבור העבירות המתוארות בכתב האישום – הפניית המבוקש אל דירת מסתור שלא השתמש בה והחזקת קלציניקוב וחומר להכנת פצצות משך חודש ימים עבורו וקבלת כספים חד פעמית מטעם ארגון החמאס – לצד עברו הקודם של הנאשם, בגין עבירה של מתן מקלט משנת 2003, מצדיקים את מעצרו בגין התיק הנוכחי. סברתי, שנוכח חלוף הזמן מאז ביצוע כלל העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, מצומצמת המסוכנות הנשקפת ממנו וכך גם החשש להימלטות מאימת הדין. על כן, ניתן לדעתי במקרה זה להסתפק בחלופת מעצר בעלת תנאים מכבידים, שתבטיח את התייצבותו של הנאשם להמשך הדיונים בעניינו.

סוף דבר

לאור האמור לעיל, מצאתי להורות על שחרורו של הנאשם ממעצר, לאחר שיעמוד בתנאים הבאים:

1. הפקדת ערבות בסך 10,000 ₪, שתבטיח כי לא יעבור עבירות וייתייב לדיונים במהלך משפטו. מס' שובר: 0105027314.
 2. חתימת ערב צד שלישי על ערבות בסך 15,000 ₪ להבטחת מילוי תנאי השחרור.
 3. התחייבות הנאשם להתייצב לכל דיון שיקבע בעניינו, כפי יעודכן על ידי בא כוחו או על ידי המזכירות. מספר טלפון של הנאשם לצורך זימונו לדיונים: 0599889656.
- הנאשם ישוחרר ממעצר, לאחר שישלים את התנאים האמורים, אם אין פקודת מעצר או פקודת מאסר אחרת בעניינו.

התיק נקבע לישיבת בדיקת ערבות ליום 07/08/14 בפני שופט מעצרים.

התיק נקבע לישיבת הקראה ליום 07/09/14 בשעה 9:30 בפני כבוד השופטת רס'ץ אתי אדר.
הוסבר לנאשם, כי עליו להתייצב לדיון זה ולכל דיון אחר בעניינו, בהתאם לתנאים שנקבעו לעיל.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום, 04/08/14,
בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופטת

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

סיגל טורג'מן 54678313-5483/14
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה